

גליון 553
שנה י"ב תשפ"ג

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

זהירותו של רבי ישמעאל

פרדס היה לרבי ישמעאל בר יוסף, והשכירו לאריס, ביום שישי נהג האריס לבוא אל ביתו של רבי ישמעאל ולהביא לו סל פירות מפרדסו. בשבוע אחד הקדים האריס והביא את סלו ביום חמישי, שאלו רבי ישמעאל בפליאה: מדוע הקדמת והבאת את הפירות השבוע? השיב האריס: יש לי היום דין תורה פה בעיר, ולכן החלטתי להביא את הפירות היום, ולא אצטרך לבוא מחר באופן מיוחד.

קם רבי ישמעאל ואמר: פסול אני מלדון את דינך, מכיון שהקדמת להביא את הפירות יש בכך חשש שוחד, הזמין איפה רבי ישמעאל דיינים אחרים, והוא עצמו עוב את חדר בית הדין ועמד בחוץ. בשעת המשפט התגברו הקולות של המתדיינים והגיעו לאזני רבי ישמעאל העומד בחוץ. בכל פעם ששמע את טענות אריסו, נטה להצדיקו, ואמר לעצמו: הלוואי ויגיד כך וכך ויזכה בדין.

אחר כך סיפר רבי ישמעאל לתלמידיו את המעשה ואמר: אוי להם למקבלי שוחד! באותו יום חמישי לא נטלתי מאריסי את הפירות - והלא הפירות שלי הם! על אחת כמה וכמה, מקבלי שוחד שבוודאי אינם יכולים לדון דין אמת.

פרשת השבוע

הרב "אלשיך", שאם אדם בוטח בה' תבוא אליו מחייתו ללא כל סיבה. מה לי לטרוח בקור ובחום, להיטלטל בדרכים בשעה שפרנסתי תבוא לידי? עשו גם אתם כמוני. לימים מכר האיש את חמורו ועגלתו לגוי. יום אחד הלך הגוי לחפור גומא ומצא שם אוצר גדול של זהב, מילא את השקים בזהב והניחם על העגלה. ביקש הגוי לחפור עוד גומא אך התגלגלה עליו אבן מן ההר וימות. משבושש הגוי לחזור, נשא החמור את רגליו וחזר לבעליו הראשונים כהרגלו.

פתאום נשמע קול בחצר, יצאו כולם ועמדו פעורי פה. חמור טעון שקי זהב. הלכו ובישרו לאיש כי הועילה לו בטחונו בה'. לשמע הסיפור, באו תלמידי ה"אלשיך", אל רבם ורצו להבין במה גדול כוחו של האיש יותר משלנו? גם אנו כמוהו מבקשים את הביטחון ולא עלתה בידינו, ואילו הוא בפעם אחת כבר נושע בה'.

הסביר להם ה"אלשיך" הקדוש, יהודי זה קירב את הדברים לליבו דברים כהויתן, ללא ספקות, ללא שאלות, כאילו לא קיים בעולם מציאות אחרת כלל. משום כך בדין הוא שיטול שכרו. לא כן אלו הבוטחים עם פקפוקים וחששות, עדיין חסרה אצלם שלימות הביטחון.

כי אם זכרתי אתך וגו' והזכרתי אל פרעה והוצאתני וגו' (מ' - י"ד) איתא במדרש תנחומא (פרק ט'), ולא היה צריך יוסף לעשות בבית הסוהר אלא עשר שנים, ולמה הוסיפו לו שם שתי שנים, אמר הקב"ה אתה השלכת בטחוני ובטחת בשר המשקים ואמרת לו שתי זכירות, כי אם "זכרתי" "והזכרתי" תשתכח שתי שנים.

סיפר הסבא הק' מנובהרדוק זיע"א: בתקופתו של הגאון רבי משה ה"אלשיך" הקדוש זיע"א, אירע מעשה מופלא המעיד עד היכן הגיעה כוחה של בטחון אמיתי, איש אחד מתושבי צפת שכל ימיו התפרנס מהובלת חומר וטיט, נקלע לבית מדרשו של ה"אלשיך", ושמע אותו מדבר אודות מדרגת הביטחון העליונה הטהורה מכל השתדלות. אמר האיש לעצמו אם כן הדבר, למה לי לעמול כל ימי חייהי הרי כל השתדלותי מיותרת. אמר ועשה, קיבל על עצמו לבטוח בה' בכל לבו ונפשו. התיישב כל היום בבית המדרש ליד התנור, ואמר פרקי תהלים שוב ושוב.

באו אשתו ובני ביתו ושאלו ללחם, אמר להם, הלא שמעתי מפורש מפי

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 5:17 ת"א: 5:18 ר"ת: 5:50

פרשת וישב

זמני כניסת השבת
ירושלים: 4:02 ת"א: 4:16

למה התמהמה המגיד הקדוש להדליק נר של חנוכה

היה זה בלילה הראשון של חנוכה. המוני חסידים מילאו את בית מדרשו של המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א, כולם דרוכים ומצפים. כל רגע צריך המגיד לצאת מחדרו הקדוש ולהדליק את נרות החנוכה בחנוכייתו המיוחדת. משום מה הפעם מתמהמה הרבי, הזמן חולף במהירות ותמיחת התלמידים גוברת מרגע לרגע. מעולם לא התעכב הרבי במצווה זו שכה חביבה עליו, הם לוחשים זה לזה, ומבטיחים חולפים בדאגה מדלת חדרו של הרבי אל חנוכייתו, וחוזר חלילה. הוא ממתין להרה"ק ר' זושא מהאניפולי, אומר מישוה, והכל מהנהנים בראשם. כולם יודעים כי בשנים האחרונות, ר' זושא הוא התלמיד שמתכבד להדליק את הנר ולהגישו לידיו של הצדיק, חביבות מיוחדת הייתה ניכרת על פניו של המגיד בשעה שר' זושא היה מגיש לו את נר השמש. לא ייפלא אפוא שבשנה זו התמהמה המגיד זמן רב בציפייה לתלמידו חביבו מדי שנה.

עם תום חודש החגים במחיצת המגיד, היה ר' זושא יוצא לזמן קצר ממעזריטש, ועורך גלות ביישובים ובכפרים הקטנים במחוזות שמסביב, מבקר בבתיהם ובבקותיהם העלוכות של היהודים הכפריים הפשוטים, בכל מקום הקדיש תשומת לב לכפריים ומקרבם לאביהם שבשמים. נהג לספר על רוב חביבותם של היהודים הפשוטים אצל הקב"ה ועל גודל נחת הרוח שיש לקב"ה מאמירת פרקי תהילים. אלה היו יושבים מולו ומתענגים על דבריו, בולעים בצמא כל מילה ועיניהם צמודות אל שפתיו כחוששים להחסיר מילה. לקראת חג החנוכה היה ר' זושא מסיים את סיבובו ושם פעמיו חזרה למעזריטש, באופן כך שבערב חנוכה יגיע לחצרו של המגיד הקדוש.

השעות חלפו, וכשהגיעה שעת חצות הלילה נפתחה דלת חדרו של המגיד, והוא יצא החוצה, ובדחילו ורחימו ניגש להכנותיו הרוחניות קודם הדלקת הנרות, עיניו כל עקבו ביראת כבוד אחר עבודת הקדוש של הרבי, חסידים היו מדמים את הכנותיו כשהוא מטיב את הנרות ומכין את החנוכייה להדלקה, לעבודתו של הכהן הגדול בעת שהיטיב את המנורה בבית המקדש. כשסיים את הכנותיו נתן מבטים חפזים-יוקדים על פני החבריא קדישא, ולבסוף זימן אליו אחד מתלמידיו הגדולים והורה לו להדליק את השמש. נראה היה כאילו הרבי משלים עם העובדה שרבי זושא כבר לא יגיע הלילה. הדממה הלכה והעמיקה.

עיני הכל היו נעוצות בפניו הלוהטות של הרבי. והנה הוא משתהה רגע, ואחר כן פותח בקול רועם בברכות ההדלקה, מעלה את האש, ופותח בהתלהבות "הנרות הללו..." בעוד הקהל מחרה מחויק אחריו, עיניו הרושפות של הרבי ננעצו בלהבה הקטנה המאירה באור בהיר וך, פניו מאירות וזוהרות ושמחה של מצווה ניכרת בהן.

למחרת בבוקר בעת שהמגיד ותלמידיו סיימו תפילת שחרית, נפתחה דלת בית המדרש ור' זושא נכנס בצעדים כושלים, ניגש לעבר מקומו הקבוע, התיישב בכבוד על הספסל הנוקשה, והניח בסמוך את צרורו הדל. רק אז הזדקף והביט כה וכה, כשאותות של שמחה ושביעות רצון ניכרים על פניו. חבריו הקדושים תלמידי הרבי הקיפוהו בשמחה

וקיבלו פניו בשלום עליכם' חם ואוהב. הרבי המתין אתמול זמן רב אמר אחד התלמידים. ר' זושא נאנח קלות ועיניו הטהורות הביטו בחיבה בחבריא קדישא. בשולחן שהרבי בוודאי יערוך היום לאחר הדלקת הנרות, אספר מדוע התעכבתי בדרכי, אמר, ומיהר להוסיף מובן שיהיה זה לאחר קבלת רשות מהרבי. החבריא קדישא ישבו מסביב לשולחן הגדול, בראש ישב המגיד כולו הדרת מלך, ועיניו מפיקות שמחה ואהבה. זה עתה סיים לזמר את פזמוני החנוכה, וכעת הפנה עיניו הטהורות לעבר ר' זושא ונתן בו מבט מחכה. הכל היו דרוכים ומצפים למוצא פיו של ר' זושא, עוד רגע ישב ומבט של יראת כבוד וחרדה נסוך על פניו עוד רגע קט השתהה ואחר פתח וסיפר.

כבכל שנה ושנה, יצאתי גם השתא, מיד לאחר ימי החגים, לכפרים ולעיירות השוכנים מסביב למעזריטש, בביקורים אלו אני מחוק ומעודד את היהודים הפשוטים הדרים בכפרים ובעיירות ומפיח בהם חיות ורוח של יהדות. בהגיע חודש כסלו, התכוננתי לשים פעמי בחזרה לכיוון מעזריטש, וכמו תמיד רציתי גם השנה להספיק ולבקר בכמה עיירות בודדות הנמצאות בדרך. בדיוק כשהייתי באמצע הדרך, החורף פתאום החל להכות בעוו.

סופות שלגים החלו להשתולל, השלג נערם לגובה רב וכיסה את פני הארץ, רוחות חזקות איימו להפילני כל רגע אל תוך השלג, לא הייתה בידי ברירה אלא להמשיך, בקושי גררתי רגלי, נעלי בוססו בשלג העמוק, הידקתי את שולי מעילי וכובעי כיסה את ראשי עד עיני, כל אותו זמן ניחמתי עצמי בתקווה, שכעבור ימים אחדים אגיע אי"ה בחזרה למעזריטש, שם אוכל לשבת שוב בבית המדרש ולהתחמם באור תורתו של הרבי.

אתמול בצהריים הייתי במרחק שעות הליכה אחדות ממעזריטש, לבי ומחשבתי כבר היו אתכם בבית המדרש, כשלפתע החלה להשתולל סופת שלגים נוספת חזקה מקודמותיה. הרוח שרק נוראות, טלטלה עצים חסונים משל היו נטיעות רכות, חתכה וצרבה בפני ללא רחם, בכל כוחותי המשכתי לבוסס בשלג כנגד הרוח, כשלפתע הוטחתי בעוצמה אל תוך השלג העמוק. אני חייב להמשיך ללכת, אמרתי לעצמי שוב בחוסר כוח, אם אכנע לרוח אקפא כאן חלילה, ידעתי שלא ארוח מכאן צריך להיות כפר ובו ביתו של ר' יעקב יהודי פשוט ותמים, שבביקוריי הקודמים נוהג הייתי להתאכסן אצלו. אסור אליו לזמן מועט עד שתחלוף הסערה ואחר כך אמשיך בדרכי למעזריטש.

המשכתי אפוא בשארית כוחותי להילחם ברוח העז והלצעוד לעבר הכפר, לא ידעתי כמה זמן חלף עד שחשכת חורף כבדה ירדה על היקום, הוספתי לצעוד, כשלפתע נגלו מולי מתוך השלג והעלטה בתיו הראשונים של הכפר, איש לא הסתובב בחוץ בשעת סערה שכזו, הכפריים היו מכונסים בבתיהם, יושבים ליד תנורים מעלי חום והבל, ידעתי היטב היכן ביתו של יענקל, ומיהרתי אליו ללא שהיות, נקשתי על דלת ביתו ביד מכחילה וצרובה מקור, וציפיתי שהדלת תיפתח מיד כמו תמיד, אך הפעם משום מה לא היה מענה. נקשתי שוב ושוב, עד שלבסוף נשמע מתוך הבית קול חנוק וחלש שואל, מי שם? ענית, זושא ממעזריטש, ולאחר רגע נפתחה הדלת וראיתי לפני את אשתו של יעקב. פניה הביעו פחד וניכרו בהן סימני בכי, ילדיה ישבו מצונפים ומחובקים בפנינת החדר ועל פניהם אותות של בכי ופחד. מה קרה? שאלתי, והיכן יעקב?

משל ונמשל

ושבתם עד ה' אלוקיכם, ואז אשובה אליכם

משל לאחד משרי המלוכה אשר היה אהוב אצל המלך, ונתקנאו בו שאר השרים והעלילו עליו, עד שנאלץ המלך לצוות להביא אותו אל בור בית הסוהר. באמצע הלילה הגיעו שוטרים לבית השר והעירו אותו כשהם מצווים עליו לבוא עימם, צווח השר מה חטאי ומה פשעי? כי הינכם אוסרים אותי כאחד הריקים, אך לא ידעו לענות לו, ולקחו אותו והטילוהו לתוך בור עמוק חשוך ואפל, תיכף לאחר שהושלך שמה שקע השר בתרדמה עמוקה, כשנתעורר לאחר זמן רב ראה כי חושך סביבותיו, והיה בטוח שעדיין לילה ולא ידע כלל שהוא בבית הסוהר, כי חשב שכל זה היה בחלום הלילה, והתהפך אל הצד השני וחזר לישון, וכך חזר הדבר ונשנה כשהוא מתעורר ונדמה לו כלילה. בינתיים המלך חיכה וציפה מתי יזעק השר שרוצה הוא לעמוד בפני המלך ולהכחיש כל מה שהעלילו עליו, שהרי אהבו ביותר. אך לאחר שעברו כמה ימים ואין קול ואין עונה החליט המלך לירד לתוך בית הסוהר, ולבקר את השר ולראות בשלומו, ושמע אותו שואל לעצמו 'מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות' שנתארך הוא כל כך ועדיין לא עלה השחר. נכנס המלך לתוך הבור, וגער בו, כי כבר אתא בוקר וגם לילה, השמש יצאה על הארץ וחזרה ושקעה ושוב האירה, ועתה שקוע בתרדמתך ונדמה לך שלילה אחד ארוך הוא, ואינך שם על לב על מצבך.

והנמשל הוא, לבני ישראל השקועים בחשכת הגלות 'ומחשכים הושיבני כמתי עולם', ואינם יודעים שהיו זמני רצון ואורה כדוגמת היום, ושואלים מדוע האריך לנו הלילה, ואומר להם הקב"ה אין הדבר תלוי אלא בכם, קומי רוני בלילה, התפללו אלי שאוציאכם מבור הגלות, ושבתם עד ה' אלוקיכם, ואז אשובה אליכם.

(המגיד הק' מדובנא זיע"א)

האישה התחילה לספר: היום השכם בבוקר עוד לפני הסופה, יעקב יצא כרגיל לעבודתו ביער, קודם שיצא אמר לי שהיום יקדים מעט לחזור הביתה כדי להספיק להיות נוכח בהדלקת נרות חנוכה, אולם בצהריים החלה לפתע להשתולל הסופה המסוכנת הזאת, האמנתי שיעקב ישוב מיד הביתה אך חלפו שעות רבות ובחוץ כבר החשיך ויעקב טרם חזר, מי יודע אם לא אירע לו חלילה משהו, סיימה בקול רוטט ופרצה שוב בבכי מר וילדיה הקטנים ענו אחריה ביללות קורעות לב.

לבי נקרע בראותי את צערם ובכיים, הייתי נבוך ואובד עצות לרגע, לא ידעתי מה לעשות וכיצד להרגיעם, מחד גיסא, ידעתי שאני מוכרח ללכת ולחפש את יענקל, אולי חלילה אירע לו דבר מה עלול לקפוא למוות. אבל מאידך גיסא ידעתי שהרבי במעזריטש מחכה שאבוא ואדליק את השמש בכבל שנה, כיצד אחמיץ את המצווה הזאת ובמיוחד בלילה הראשון של חנוכה? שריקת הרוח הנוראה והמאיימת שנשמעה מבחוץ סילקה מחשבה זו, אל תדאגו אמרתי, ה' נמצא עמנו בכל מקום, אנו צריכים רק לבטוח בו ולדעת שהוא שומר עלינו, ואז לא יאונה לנו כל רע. מיד אצא ואחפש את יענקל. פניתי לכיוון היער שבפאתי העיירה לא הרחק מביתו של יענקל, ועד מהרה מצאתי עצמי מתבוסס בשלג שנערם בין העצים בשררה הראשונה, מחפש את השביל המוכר זה מכבר.

עודי מנסה להמשיך ולהתקדם, נתקלתי לפתע בדמות גוף אדם מוטלת בשלג כאבן שאין לה הופכין. גזנתי והבטתי מקרוב וראיתי לפני את יענקל, סילקתי במהירות את השלג מעל גופו, הוא היה חיזור כשלג שנערם מסביב ושפתיו כחולות, רק בקושי שמעתי את נשימותיו החלשות. בשארית כוחותי הרמתי אותו מתוך השלג והתחלתי לחממו, שפשפתי היטב את רקותיו עד שהתעורר ופתח במקצת את עיניו, במצב זה גררתי אותו לעבר ביתו. שעה ארוכה גררתי אותו במאמץ אדיר, בעודי נלחם ברוח העזוה שניסתה להביסני ולהפיל אותי עם יענקל לתוך השלג, עד שלבסוף הגעתי עמו בשארית כוחותי לביתו. האשה והילדים קיבלו אותנו בשמחה מהולה בדאגה, הושבנו את יענקל ליד האח הבעורת ואני התיישבתי לצדו, אט אט התאוששנו. האשה הגישה משקה חריף והלגימה חממה את הגוף ואת הלב.

רק בחצות הלילה קמנו ממקומותינו כדי להדליק נרות חנוכה, לא שכחנו להזכיר את הניסים שנעשו לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. הלילה נשארתי אפוא בביתו של יענקל, ומיד עם עלות השחר יצאתי בדרכי הנה. המגיד ישב שקוע בשרעפיו, פניו בערו ביקוד אש, עיניו עצומות וראשו מוטה. שקט מתוח של ציפייה שרר בבית המדרש. לאחר רגעים אחדים נשא המגיד את עיניו הביט במבט אוהב בר' זושא, אחר העביר את מבטו על פני שאר המסובים ואמר בשקט:

דע לך זושא, כי בשמים התעכבו כביכול בהדלקת הנרות עד אשר תדליק את נרות החנוכה עם אותו יהודי, זכות המצווה שהצלת נפש מישראל היא שעמדה לך. רק אז הבינו החסידים מדוע המגיד עצמו התעכב עם הדלקת חנוכייתו אמש עד חצות הלילה, אותה שעה שר' זושא ופמליית שמים הדליקו נרות.

צ"ן אדם לחברו

הצדיק מירושלים שקיבל
בזיונו באהבה,

מסופר על הרה"ק רבי אריה לוי
זיע"א, שהיה נוהג להתפלל מידי
בוקר כותיקין עם הנץ החמה בבית
הכנסת הסמוך לביתו. בין
המתפללים שם היה יהודי נכבד
ותקיף בדעתו, אשר היתה לו
קפידא גדולה על מתפלל אחר. רבי
אריה היה נוהג לחלק את כיבוד
העליות לתורה, והנה בעת שאותו
תקיף כעס על אותו מתפלל, כיבדו
ר' אריה בעליה והכריזו: יעמוד
ר'..... אך יצא הדבר מפי ר'
אריה, מיד ניגש אותו תקיף ושפך
אל ר' אריה את כל זעמו, תפס
בטליתו וזרקו מעליו, ביישו ברבים
וזעק עליו, רשע מי שמך לאיש
מחלק עליות כאן? וכנהה המשיך
להוציא את כל כעסו שהצטבר
בלבו משונאו על רבי אריה הטוב
והרחמן, וכל זאת על כי חילק עליה
לשונאו. רבי אריה התאור בגבורת
ארי, בלם עצמו וקיבל בזיונו
באהבה, וכדי למנוע מחלוקת
שתבוא מצד אלו שיבואו להגן על
כבודו, הפסיק החל ממחרת
להתפלל בבית כנסת זה, והרחיק
לכת כל יום באשמורת הבוקר,
לבית הכנסת 'זהרי חמה' הרחוק
מביתו.

לאחר ימים לא רבים חלה אותו
תקיף ואושפו בבית החולים. כבש
רבי אריה את מידותיו. והלך
לבקר שם כידיד ותיק. הלה
הופתע מעוצם טוהר מידותיו של
ר' אריה, ופנה אליו כי ימחול לו על
הבזיונות. הרבים שגרום לו ללא

עוול בכפו. וכמובן שר' אריה מחל
בכל לב.

מסירות הנפש והגוף כדי לא לבייש יהודי

מסופר על הרה"ק רבי ברוך בער
מקמניץ זיע"א, שישב בביהמ"ד,
בשעה שאחד המגידיים נשא את
דרשתו. באמצע הדרשה הרגיש
שצריך לצאת, אך מפני כבודו של
הדרשן נשאר לשבת על מקומו,
ישיבה זו עלתה לו בקושי רב, עד
שפניו האדימו מרוב התאמצות.
כראות הדרשן את פני רבי ברוך
בער אמר בליבו, שבוודאי
האדמימות באה מרוב התרגשותו
מהדרשה, על כן הפליג בדברים
והאריך יתר על המידה. לאחר
זמן כאשר כילה הדרשן לדבר
דבריו, נעמד רבי ברוך בער
ממקומו, ומיד נפל והתעלף.
לאחר שהשיבו את רוחו שאל
אותו אחד ממקורביו, האם צריך
לקרוא לרופא, השיב לו רבי ברוך
בער שאינו צריך לעזרה, וגילה לו
מדוע נחלש כל כך. תמה עליו
ושאל, למה לא יצא? והלא מקרא
מלא דיבר הכתוב 'בל' תשקצו את
נפשותיכם', ענהו רבי ברוך בער,
יודע אנכי כי איסור תורה יש
בדבר, אלא שאם הייתי יוצא
באמצע הדרשה הרי הייתי מבייש
בזה את הדרשן, ולא עוד אלא
שכל הקהל היו סבורים שאין
דעתי נוחה מדבריו, וכדי בזיון
וקצף, על כן עשיתי מה שעשיתי
במסירות גוף ונפש, והכל, כדי לא
לבייש יהודי חלילה.

תלולא דצדקיא

שבת קודש כ"ג כסלו
רבי מרדכי הלפרין מאוסטראה ב"ר יואל (המכונה
בעל שם - תקט"ז)

הרה"ק רבי אברהם מאולינוב ב"ר יצחק חריף
מסמבור (תקע"א)

הרה"ק רבי אלימלך לוי מטאהש ב"ר משולם פייבוש
(תש"ג)

יום ראשון כ"ד כסלו
הגה"ק רבי חיים חוקיהו מדיני ב"ר רפאל אליהו
(שדה חמד - תרט"ה)

יום שני כ"ה כסלו
הרה"ק רבי יעקב ישראל ב"ר צבי הירש המגיד
מקרעמניץ (שבת ישראל - תק"ס)

יום שלישי כ"ו כסלו
רבינו אברהם בן דוד (הראב"ד בעל ההשגות
ד"א תתקנ"ט)

הרה"ק רבי אליעזר מקאנוניץ ב"ר משה אליקים
בריעה (תרכ"ב)

יום רביעי כ"ז כסלו
הרה"ק רבי חיים ב"ר שלמה (באר מים חיים -
תקע"ג)

הרה"ק רבי אברהם יצחק הכהן מתולדות אהרן ב"ר
אהרן דוד (תשנ"ז)

יום חמישי כ"ח כסלו
רבי חוקיהו ב"ר דוד די סילוה (פרי חדש - תנ"ח)
הרה"ק רבי עזריאל מיוזליש ב"ר צבי (עץ הדעת טוב
- תקמ"ו)

יום שישי כ"ט כסלו
הרה"ק רבי גדליה מליניץ ב"ר יצחק
(תשואות חן - תקס"ד)
הרה"ק רבי ישראל מאוסיאטין ב"ר מרדכי שרגא
(פייבוש) (תש"ט)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטיבין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" לפרסם יוסף הת"ם על המעשים.

הגבחת התורה (ב')

א) כשמראה הספר תורה לעם, והוא עומד
במזרח התיבה, פונה ממזרח לדרום, עד
קרוב לצד מערב, ואחר כך חוזר למזרח,
ופונה לצד צפון, עד קרוב לצד מערב, ואחר
כך חוזר ומניח הספר תורה על הבימה.
(משנה ברורה סימן קל"ד, ס"ק ט', ובשו"ת
משנה הלכות, ח"א, סימן ק"ג) ורבים
נוהגים שמסבבים את הספר תורה בהיקף
שלם, דהיינו שפונים לצד דרום ולמערב,
צפון ומזרח, בסיבוב שלם. (באר שבע על
מס' סוטה, פרק ב', שו"ת שבט הלוי, חלק ט',
סימן כ"ו)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

מברכים חודש טבת

המולד ביום שישי בשעה

11:12 דקות 9 חלקים

ר"ח יהיה בשבת קודש וביום ראשון